

Als ik het haar had verteld

Laura Nowlin bij Boekerij:

Als hij bij mij was gebleven

Als ik het haar had verteld

Laura Nowlin

*Als ik het haar
had verteld*

Vertaald door Annick Smithers

ISBN 978-90-492-0588-1

ISBN 978-94-023-2542-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If Only I Had Told Her*

Vertaling: Annick Smithers

Omslagontwerp: Elsie Lyons, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Juan Moyano / Getty Images

Zetwerk: Pier Post

© 2024 Laura Nowlin

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Het gedicht op pagina 167 is vertaald door Titia Ram.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Dit boek is opgedragen aan de herinnering aan
Alik sir Drago Jaan
en aan alle ouders van wie de
kinderen in hun hart voortleven.*

Voorwoord

In de winter van 2009 trof mijn man me huilend achter mijn tweedehands IBM ThinkPad aan. Hij ging op zijn knieën voor me zitten in mijn ‘kantoor’ (een diepe vensterbank in onze kleine studio die ik als bureau had geclaimd), en ik zei snikkend tegen hem: ‘Nu moet ik Finny in mijn hoofd laten sterven!’

Toen ik voor het eerst Autumns verhaal opschreef in *Als hij bij mij was gebleven*, werkte ik in mijn hoofd ook aan Finns kant van het verhaal en voelde ik ook al zijn gedachten en passie. Ik had zelfs anderhalve bladzijde van Finns verhaal geschreven. Toen mijn man me huilend aantrof, was dat omdat het tot me was doorgedrongen dat ik die bladzijden moest wegdoen. Ik had geen agent, geen literaire vooruitzichten; ik kon niet een heel nieuw boek schrijven vanuit zijn perspectief als ik mijn energie beter kon besteden aan het redigeren van het boek dat ik al vanuit Autumns perspectief had geschreven. Dus droogde ik mijn tranen en zorgde ervoor dat Autumns verhaal zo goed mogelijk was. Ik liet Finny’s stem verdwijnen. Ik liet hem weer in mij sterven.

Door de jaren heen hebben heel veel lezers gevraagd om het perspectief van Finny en heb ik altijd gezegd: ‘Het spijt me, hij is dood; ik kan hem niet terughalen.’ En dat was waar. Ik had er geen zeggenschap over. Maar Gina Rogers had dat wel.

Ik was niet van plan om naar het audioboek te luisteren. Het idee van mijn woorden uit de mond van iemand anders beangstigde me. Maar toen stuurde Gina me een berichtje met de vraag of ik, als ik ooit zou luisteren, feedback wilde geven – zelfs als die negatief was – omdat ook zij een kunstenaar was die naar een ideaal streefde. Ik was zo geraakt door die gedachte en de toewijding aan haar vak dat ik besloot er eens naar te luisteren.

Het moment dat ik Gina als Finny ‘Hoi’ tegen Autumn hoorde

zeggen, voelde ik hem in mij ontwaken. Voordat ik klaar was met luisteren was hij tot leven gekomen en, lieve lezer, Finny was boos op me. Niet omdat ik hem had laten sterven – hij begreep dat ik van *Als hij bij mij was gebleven* het best mogelijke verhaal moest maken – maar hij had een paar dingen te zeggen, wat dingen die hij moest ophelderen. Gezien zijn wonderbaarlijke verrijzenis leek dat gerechtvaardigd en was ik genoodzaakt om hem zijn laatste zegje te laten doen.

Dus vergeef me als ik je ooit gezworen heb dat dit boek nooit het daglicht zou zien. Destijds geloofde ik dat met heel mijn kunstenaarshart.

Maar soms is het leven zo, en dat is iets goeds.

*

In dit boek worden thema's als de dood, depressie en zelfdoding besproken.

Denk je aan zelfdoding of maak je je zorgen om iemand? Er is hulp beschikbaar.

113 zelfmoordpreventie (anoniem):

bel 113 of 0800-0113 of chat op www.113.nl.

Finn

1

Het is een verschrikking om naast Autumn te slapen. Ze praat, schopt, steelt de dekens, gebruikt je als kussen. De verhalen die ik zou kunnen vertellen als ik iemand had om ze aan te vertellen. Dat ze 's nachts zo veel chaos veroorzaakt is iets waarvoor ze zich – ongebruikelijk genoeg – schaamt, en het is een van haar eigenaardigheden waarvan ze het niet kan hebben als je haar er ook maar een beetje mee plaagt. Onze moeders – ‘De Moeders’, zoals Autumn ze begon te noemen toen we klein waren – hebben hun eigen verhalen over de nachtelijke calamiteiten, en de blik die ze van haar krijgen is genoeg om mij ervan te weerhouden mijn jeugdherinneringen aan haar gewelddadige, rusteloze logeerpartijtjes met haar te delen.

Deze zomer heb ik ontdekt hoezeer ze niet is veranderd. Laatst viel ze in slaap terwijl ze keek hoe ik aan het gamen was. Ik had eindelijk, eindelijk, een specifieke sprong goed getimed, toen ze haar arm op mijn schoot liet ploffen, waardoor mijn personage te pletter viel. Ik tilde voorzichtig haar hand van me af en schoof een paar centimeter op, maar niet te ver. Ik zei er niks over toen ze wakker werd, dan zou ze iets zeggen over naar huis gaan als ze moe begon te worden, en ik geef nog liever al mijn games weg dan dat ik een minuut misloop van wat het ook is dat er tussen ons is gaan spelen sinds Jamie het met haar heeft uitgemaakt.

Precies om deze reden heb ik mezelf gisteravond tussen Autumn en Jack gepositioneerd. Het was duidelijk dat we bij mij thuis zouden slapen, en ik zag het als mijn taak om de klappen op te vangen.

Ik moet toegeven: ik had op zoiets gehoopt.

Ik werd vanochtend wakker door haar vingers die lichtjes tegen mijn ribben schokten.

Tante Claire heeft gelijk. Autumn snurkt nu. Dat deed ze niet toen we kinderen waren. Ik geloofde Autumn, die stug volhield dat haar moeder maar een grapje maakte.

Maar hier liggen we dan, in deze tent die ik van dekens heb gemaakt voor haar, haar hoofd onder mijn elleboog. Ze ligt op haar zij, opgerold tot een balletje, en ze snurkt, hoewel niet hard. Haar adem komt er in hete, korte pufjes uit.

Nadat Jack gisteravond in slaap was gevallen bleven zij en ik nog even praten. Autumn dommelde in, maar ik wilde haar nog niet kwijt, dus ik bleef praten totdat ze zei: 'Stil, Finny. Ik moet me op het vegen concentreren.'

Ik draaide mijn gezicht naar haar toe en zag, in het donker, haar gesloten ogen, haar zachte ademhaling.

'Slaap je?'

Ze fronste.

'Nee. Kun je me niet met de bezem zien? Het is hier zo'n rommel.'

'Waar ben je?' vroeg ik.

'O, gewoon... in de kamer... tussen...'

'Tussen wat?'

'Huh?'

'De kamer tussen wat, Autumn?'

'Schijn en werkelijkheid. Je moet me helpen. Het is zo'n rommel.'

'Waarom is het zo'n rommel?' vroeg ik, maar ze gaf geen antwoord.

Ik viel in slaap, ongeveer net als nu, op mijn rug, starend naar de deken die boven ons gespannen is. Ik weet nog dat ik mijn arm boven mijn hoofd strekte terwijl ik me vaag bewust was van de manier waarop ze een paar centimeter van me vandaan een beetje lag te stuiptrekken en te mompelen, waarschijnlijk terwijl ze de ruimte tussen deze wereld en de volgende aan het schoonvegen was. We raakten elkaar niet aan, maar het voelde alsof de atomen tussen ons in warm waren door mijn liefde voor haar.

Later die nacht werd ik wakker omdat ze me in mijn gezicht sloeg. Ik duwde haar hand weg en draaide mijn hoofd naar haar toe. Ze lag dichtbij maar raakte me niet aan, de dekens had ze in haar andere vuist samengebundeld, en de hand waar ze me mee had geslagen rustte tussen ons in. Ik dwong mezelf weg te kijken en mijn ogen te sluiten, weer te gaan slapen.

Maar nu...

Dit is hemels: haar voorhoofd tegen me aan gedrukt, haar hoofd onder mijn arm en mijn hand op haar schouder. We hebben elkaar instinctief gevonden. Zelfs als ik half had geslapen, zou ik dit nooit bewust hebben gedaan. Ik zou niet weten of ze het goed had gevonden. Dat weet ik nu ook niet, maar ik kan me niet bewegen.

Mijn penis heeft op basis van heel weinig bewijs besloten dat vandaag voor ons allebei de mooiste dag van ons leven gaat zijn. Ik snap zijn enthousiasme, maar hij overschat de situatie (helaas) enorm.

Als ik beweeg wordt Autumn wakker.

Als Autumn wakker wordt ziet ze wat mijn lichaam heeft besloten.

Had ik mezelf maar niet in deze positie moeten brengen. Alweer.

Niet dat ik exact in deze positie ben geweest met Autumn. Maar zoals ik al zei: de verhalen die ik kan vertellen.

De wc wordt doorgespoeld. Het was me nog niet opgevallen dat mijn beste vriend niet meer in de tent lag.

Ik zal mijn onverschilligheid bij Jack niet lang kunnen volhouden. Ik denk niet dat hij dat deze keer toelaat. Hij heeft altijd geweten dat ik na al die jaren nog steeds verliefd ben op Autumn, ondanks dat ik grotendeels gelukkig ben met Sylvie. Hij heeft het de hele middelbareschooltijd door de vingers gezien, maar nu zal hij me niet meer laten doen alsof.

Een paar weken geleden, nadat we samen naar die domme horrorfilm waren geweest waarbij Autumn drie keer moest gillen,

zeiden ze allebei – Jack en Autumn – dat ze het leuk hadden gevonden. Ze zeiden dat ze snaptten waarom ik zo was gesteld op de ander, en ja, misschien konden we nog eens iets met zijn drieën doen.

Autumn meende het. Dat zag ik.

Het was niet zo dat Jack het niet meende. Er was gewoon veel wat hij niet zei.

Ik weet niet of gisteravond heeft geholpen. Ik wil dat Jack inziet dat Autumn geen aansteller is die denkt dat ze een prinses is, zoals Alexis of Taylor het laten klinken.

Het is eerder zo dat Autumn een echte prinses is, maar van een andere planeet. Ze is de zelfverzekerde en onzekerste persoon die ik ooit heb gekend.

Behalve Sylvie, natuurlijk.

De gedachte aan Sylvie ontnemt mijn penis de illusie dat er een wonder staat te gebeuren en vergroot mijn toch al opgeblazen schuldgevoel.

Jack kokhalst en gaat over zijn nek. De wc wordt weer doorgesproken, dan loopt de kraan. Ik hoor Jack in de keuken een glas water pakken.

Ik probeer me voor de geest te halen wat Sylvie heeft gezegd over haar vlucht. Ze moet nu in de lucht zijn. Boven het Kanaal? Ik weet het niet. Ik stel me voor dat ze op een stoel aan het gangpad zit, want ze heeft me verteld dat ze daar het liefst zit. Haar discman ligt op haar uitgeklapte tafeltje en haar goudkleurige haar valt naar achteren terwijl ze haar hoofd schuin houdt om te luisteren.

Ik hoop dat deze reis alles was wat ze nodig had, heeft geholpen, zoals haar therapeut verwachtte.

In het begin had ik mijn twijfels. Sylvie in haar eentje in Europa zonder iemand om haar in toom te houden? Tuurlijk, ze is eerder in Europa geweest, spreekt vloeiend Frans en heeft haar telefoon bij zich. Maar ik kon alsnog niet geloven dat haar therapeut erop aandrong dat ze er in haar eentje tussenuit ging zonder ook maar

een vriendin of ouder mee te nemen op de rondreis door Europa die hij had voorgeschreven.

Nu zie ik dat dokter Giles het bij het rechte eind had. Sylvie kan zichzelf prima redden als ze geen indruk probeert te maken op andere mensen. Sylvie drinkt om indruk te maken. Als ze niet eerst door iemand was uitgedaagd had Sylvie al die legendarische bezopen stunts nooit uitgehaald.

In haar eentje, met haar rugzak en haar plattegronden, lijstje met hostels en treintijden, heeft Sylvie het hele continent doorkruist. Ze belandde in Amsterdam in een situatie waar ze niet doorhad dat een paar jongens haar in bed probeerden te krijgen, maar ze redde zichzelf eruit en tegen de tijd dat ze mij belde, was het allemaal alweer voorbij.

Ik hoop dat Sylvie inziet hoe competent ze is, hoe slim en weerbaar. Ik hoop dat ze zich om haar eigen redenen goed kan voelen over zichzelf, niet om hoe anderen over haar denken. Sylvie kan alles zijn wat ze wil, zo lang ze zich maar geen zorgen maakt over wat de verkeerde mensen over haar denken.

Ik ben een van die mensen, en ik hoop dat ik de vooruitgang die ze deze zomer heeft geboekt niet teniet ga doen.

Jack komt de kamer binnen. Ik sluit mijn ogen. Hoewel mijn penis enigszins optimistisch blijft, bieden de dekens dekking. Ik moet eigenlijk bewegen, Autumn wakker maken, doen alsof mijn arm nooit om haar heen lag, maar ik kan het nog niet opbrengen.

Ik hoor de flap van de tent van dekens wapperen. Jack slaakt een zucht. Hij zegt hetzelfde als toen ik Sylvie beloofde ons nuchter naar huis te rijden en ik hem dronken moest opbellen om te vragen of hij ons een lift kon geven.

‘We hadden dit allebei moeten zien aankomen,’ mompelt Jack.

Hij laat de deken vallen en zo te horen loopt hij naar de bank, maar mijn focus is niet meer op hem gericht.

Autumn zal zo wel wakker worden. Ze beweegt af en toe en

haar gezicht vertrekt als reactie op dingen die ik niet kan zien. Ze maakt een zacht geluidje, zo'n geluidje waar ik de oorzaak van zou willen zijn als ze wakker zou zijn geweest en had ingestemd. Met die gedachte in mijn hoofd til ik mijn arm op en schuif van haar weg. Ze fronst omdat er warmte verdwijnt en ik houd me stil, wacht tot ze zich roert. Ze maakt een jammerend geluidje en krimpt ineen tot een nog kleiner balletje.

Ik gun mezelf even de luxe om naar haar gezicht te kijken.

Het is extreem oneerlijk hoe mooi Autumn is. Het werkt verschrikkelijk in mijn nadeel. Haar briljante, knettergekke brein was al genoeg. Waarom moet ze ook nog een perfect gezicht hebben?

Ik heb nooit echt kans gemaakt.

Zelfs niet voordat ze borsten kreeg.

Ik moet deze gedachtegang tegenhouden.

Ik kan dit maar beter achter de rug hebben.

Jack typt aan de andere kant van de bank op zijn telefoon. Hij praat pas als ik zit.

'Finn, gast...'

'Ik weet het,' zeg ik.

Hij klapt zijn telefoon dicht.

'Nee. Je zit er tot over je oren in. Je hebt geen idee.'

'Jawel hoor.'

Hij staart me aan.

'Ik weet waar ik mee bezig ben,' probeer ik.

'Waar ben je mee bezig? En hoe zit het met haar?' Jack knikt in de richting van de tent. Hoewel we al zachtjes praten, begint hij te fluisteren. 'Ze moet de domste persoon op aarde zijn als ze niet doorheeft dat je smoorverliefd op haar bent.'

'Ze is niet dom. Ze weet gewoon niet hoeveel ik' – ik kan het niet aan om het te zeggen – 'om haar geef. Ze denkt dat de verliefdheid over is gegaan.'

Hij staart me weer aan, maar ik weet niet wat hij wil dat ik zeg.

Autumn flirt niet met me. Ze maakt geen misleidende grapjes en geeft me geen valse hoop. Niet als ze wakker is.

Ik ben het probleem. Als ze me met genegenheid aankijkt, wat gezien onze kindertijd alleen maar logisch is, raakt mijn hart in de war.

‘Finn,’ zegt Jack, ‘je moet het zo zien. Ik ben niet zoals jij. Ik ben niet opgegroeid in een gezin waar we over gevoelens en zo praatten. Dit is moeilijk voor me, maar ik doe het toch. Alweer.’

Alweer.

Het is waar.

‘Je bent een goede vriend,’ zeg ik. ‘En bedankt. Maar ze heeft me nodig. Het gaat even niet zo lekker tussen haar en haar andere vrienden.’

‘Ze heeft de hele nacht met je zitten lachen,’ zegt Jack, alsof hij elk woord in mijn hoofd probeert te hameren.

‘Ze was dronken, en bovendien lijkt ze’ - ik realiseer me wat ik wil gaan zeggen, maar het is mijn mond al uit voordat ik het kan tegenhouden - ‘op Sylvie. Ze is zo goed in het verbergen van hoeveel pijn ze heeft dat het angstaanjagend is.’

Jack kreunt en wrijft in zijn gezicht. Hij zegt iets wat ik niet helemaal versta, maar het eindigt met het woord ‘type’. Autumn maakt een geluidje in de tent en we luisteren allebei met ingehouden adem.

Stilte.

‘Nu je het toch over Sylvie hebt,’ fluistert hij. ‘Ja, ik klaag over haar, maar ze is ook mijn vriendin, en ik -’

‘Ik weet het. Ik ga het -’

Autumn maakt een geluidje.

‘Ze is wakker aan het worden,’ zeg ik tegen hem.

Jack slaakt een zucht. Hij heeft gelijk wat Autumn en mij betreft, en hij weet dat ik weet dat hij gelijk heeft.

Jack en ik weten allebei wat er nu gaat gebeuren. Autumn en ik gaan in Springfield studeren. We maken nieuwe vrienden, waar-

schijnlijk gemeenschappelijke deze keer, maar uiteindelijk ontmoet Autumn iemand die ze leuk vindt, iemand die heeft wat het ook is dat ze zo aantrekkelijk vond in Jamie. En ik zal er meer dan kapot van zijn. Het zal me finaal onderuithalen. Jack en ik zijn hecht genoeg dat het ook een beetje zijn probleem zal worden. Maar ik kan wat ik met Autumn heb niet opgeven, en als ze die jongen inderdaad leert kennen, zal ik ervoor zorgen dat hij haar steunt en haar niet als een lastige maar een kostbare aanwinst behandelt. Of als een sidekick.

‘Fin-nah,’ zingt Jack. Hij knipt met zijn vingers voor mijn gezicht. ‘Hallo?’

‘Sorry, ik...’

‘... was even helemaal ergens anders met mijn hoofd, net als zij altijd is? Je bent zo, zo... zoals vorige week!’ Dan vraagt Jack: ‘Hoe kun je die wedstrijd nou hebben gemist?’

‘Ik was met Autumn naar het winkelcentrum.’

‘Je kijkt alle wedstrijden van de Strikers,’ zegt Jack.

En dat is waar; ik was boos op mezelf toen ik me herinnerde dat de wedstrijd al was begonnen. St. Louis heeft amper een voetbalcompetitie en ik vind het belangrijk om die te steunen. Maar Autumn was aan het uitleggen dat het winkelcentrum als een verwaarloosde tuin was met wat plekken die sneller verpieterden dan andere. Volgens Autumn is het gebied rondom de bioscoop een zonnige plek met veel regenval. We liepen rond en fantaseerden dat de kiosken onkruid waren en de warenhuizen verwaarloosde siertuinen.

Ik stel Jack niet tevreden door mijn schouders op te halen. Hij wacht op uitleg.

‘Als Sylvie morgen thuiskomt ga ik het uitmaken.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt Jack. Simpele woorden, maar in zijn toon hoor ik de beschuldiging die ik verdien. ‘En dan?’

‘O god!’ kermt Autumn terwijl ze uit de grot kruipt.

‘Autumn,’ zeg ik onwillekeurig terwijl ze richting de wc naast

de keuken rent, waar Jack daarnet vandaan kwam. Ik had haar gewaarschuwd dat ze spijt zou krijgen als ze dat vierde drankje zou nemen. Het was haar eigen keuze, maar ik voel me nog steeds verantwoordelijk. Bovendien had Jack het gemixt, dus in tegenstelling tot de andere drie die ik voor haar had gemaakt zat er waarschijnlijk meer alcohol in. Ik wil net een opmerking maken over Jacks vaardigheden als barman als ik zijn blik zie, die me eraan herinnert dat ik niet in die positie ben. 'Ik ga even bij haar kijken,' zeg ik.

'Dat dacht ik al,' zegt Jack weer. 'En dan?'

'En dan gaan we chillen?' Ik probeer het luchtig te laten klinken, alsof ik denk dat hij het alleen over vandaag heeft, maar we weten allebei wel beter. We weten allebei dat ik de echte vraag negeer: hoe ga ik de rest van mijn leven verliefd blijven op Autumn Davis zonder hoop op wederzijdse verliefdheid?

2

'Ga weg,' zegt Autumn als ik aanklop. Ze klinkt alsof ze doodgaat.

'Gaat het een beetje?' Ik weet wat ze gaat zeggen.

'Ja. Ga weg.'

Autumn haat het om kwetsbaar te zijn. Hoewel ze steen en been klaagt over de façade van burgerlijke perfectie van tante Claire heeft ze dat van haar.

'Oké.' Ik heb de neiging om naast de deur te blijven wachten, ook al weet ik dat ze privacy wil. Ik draai me om en negeer de geluiden aan de andere kant van de deur. Terwijl ik een paar minuten geleden nog naar haar verlangde, had ik me eigenlijk zorgen moeten maken om haar kater.

Soms heb ik het idee dat Autumn het slechtste in me naar boven haalt. Dan voel ik me als de jongens die ik haat, de sporters die dingen in de kleedkamer zeggen waar ik versted van sta. Ik

heb geprobeerd, vooral toen ik in de bovenbouw zat, om er in die gesprekken tussen te komen, maar ik was vaak zo verbijsterd door wat er werd gezegd dat ik mijn kans om te onderbreken miste. Een paar keer, toen er iets vulgairs over Autumn werd gezegd, sprak mijn mond al voordat de rest van mij er erg in had.

Het lukte me die keren om iets te zeggen, ze te berispen om hun obscene observaties, omdat ik het met hen eens was. Ik wilde wat zij wilden of had ook gezien wat zij hadden gezien. Hun woorden waren een groteske weerspiegeling van mijn eigen gevoelens.

Toen, na de allerlaatste voetbalwedstrijd van het examenjaar, kwam er een derdeklasser naar me toe, die zei: 'Je hebt Ricky ergere dingen laten zeggen over andere meisjes', waarmee hij mijn hypocrisie blootlegde.

Ik snauwde het arme joch af. 'Dan had ik de lat eerder hoger moeten leggen. Ik ben hier binnenkort weg. Je kunt volgend jaar de rol van galante ridder overnemen.' Ik gooide mijn tas over mijn schouder en stormde weg. Ik kan me de naam van die jongen niet meer voor de geest halen, maar hij zal zich Klootzak Finn vast nog een tijdje herinneren.

In de bovenbouw had Autumn alleen oog voor Jamie. Ze wilde niet dat die gladjanussen aan haar dachten, en ze wil niet dat ik zo over haar denk. Dat heeft ze jaren geleden al duidelijk gemaakt. Ik snap waarom dat moest, en dat is maar goed ook. Maar ooit, als we het erover hebben, zal ik haar zeggen dat ze op zijn minst gewoon had kunnen vertellen dat ze niet hetzelfde voelde. Ze had niet zó bij me weg hoeven gaan.

Dat is waarschijnlijk wat mijn moeder gisteren bedoelde. Tante Claire viert haar scheiding van de vader van Autumn, Tom, met een weekendje naar een wijngaard. Zij en ma hebben geld voor Autumn en mij neergelegd en ons met verbazingwekkend weinig instructies achtergelaten. Toen ma me gisteren een knuffel gaf voordat ze vertrok, fluisterde ze: 'In godsnaam, jongen. Praat met haar.'

Het hangt al een tijdje tussen Autumn en mij in, dit gebrek aan

op de hoogte zijn van wat er in de ander omgaat. Ze weet dat ik hoop dat haar gevoelens voor mij veranderen. Ze moet weten dat het nog erger is dan ze denkt. Mijn liefde voor haar is zo intens dat het bijna religieus voelt. Maar het is oké dat ze niet hetzelfde voelt. Het gaat prima. Ik kan het aan. We kunnen vrienden zijn, zoals toen we kinderen waren. Ik was toen ook verliefd op haar, alleen ga ik er deze keer niet over piekeren en ga ik geen pogingen doen om me tegenover haar te bewijzen. Ik heb mijn lesje geleerd toen ik haar probeerde te zoenen en ze me niet terug zoende.

Maar mijn moeder vergist zich in de timing. Dit is niet het weekend voor dat gesprek. Ik moet vandaag zien door te komen en het morgen met Sylvie uitmaken. Daarna ga ik misschien met Autumn praten. Of misschien moet het wachten tot de kerst. Ik weet het niet.

Ik ben mijn beste vriend weer vergeten. Ik ging uit gewoonte naar de keuken om brood te roosteren, ook al heeft Autumn bij mij thuis nog nooit een kater gehad.

Jack verschijnt in de deuropening. Hij kijkt me aan.

‘Ga je er ook kaneel en suiker op doen?’

‘Zo wil Autumn het niet, sukkel.’ En daar ga ik weer, ik val tegen hem uit in plaats van als een man met mijn godvergeten gevoelens om te gaan. Ik probeer mezelf te herpakken. ‘Wil jij ook?’

‘Ja hoor.’ Hij gaat zitten en gaapt. Jack heeft besloten om me vandaag met rust te laten. ‘Vond ze *Goodfellas* leuk?’

Ik schiet in de lach.

‘We waren nauwelijks begonnen toen je in slaap viel. En je had er gisteravond al zo veel over verteld dat ze hem eigenlijk niet meer hoefde te zien.’

‘Dat meen je niet,’ zegt Jack. ‘Die film is als een zorgvuldig in elkaar gezet kaartenhuis...’

Hij gaat door, maar ik luister niet. De deur van de wc is opengegaan.

Ze is terug.

Achter me hoor ik dat ze door de keuken loopt en aan de tafel gaat zitten.

‘Voel je je al wat beter?’ vraagt Jack.

‘Enigszins,’ zegt Autumn. Haar ogen zijn dicht als ik me omdraai en ze zit in elkaar gedoken op de stoel, kin op haar knie.

Ik geef Jack het eerste bord met geroosterd brood en loop terug om meer te maken.

‘Dus als je kijkt naar *Wiseguy*, het boek waar de film op is gebaseerd...’ begint Jack. Hij praat honderduit over de film. Ik hoef niet te luisteren om te weten wat hij zegt. Ik kan instemmen of de juiste reactie geven terwijl ik me op haar concentreer.

Ik smeer boter op Autumns brood zoals ze lekker vindt en ze werpt me een vage, dankbare glimlach toe, waarvan ik smelt. Ik weet niet zeker hoe het me met mijn knikkende knieën lukt om te blijven staan.

Jack probeert me alleen maar van mezelf te redden met zijn monoloog over Scorsese, en ik ben een vreselijke vriend.

Haar ademhaling is gefocust en langzaam. Ze kauwt, slikt en ademt diep in. Kauw. Slik. Adem. Het werkt. Ze ontspant. Haar ogen zijn nog steeds gesloten; ze leunt nog steeds met haar wang op haar gebogen knie.

Jack zegt: ‘Ik denk dat jij de vertelstijl wel kunt waarderen, toch, als schrijver?’

Autumn opent haar ogen en knippert terwijl ze naar hem kijkt. Ik weet zeker dat zij ook niet naar de filmgeschiedenisles aan het luisteren was.

‘Zullen we de film nog een keer opzetten? Dan kunnen we hem allemaal kijken.’ Jack werpt me een blik toe om me eraan te herinneren dat ons andere gesprek nog niet klaar is.

Autumn haalt haar schouders op en eet haar brood op.

Ik besteed geen aandacht aan de film. We zitten met zijn drieën op een rijtje op de bank. De tent staat er verlaten bij. Zij kijken

de film. Ik ben hier gewoon, dicht bij haar. Het lijkt erop dat het geroosterde brood tegen de misselijkheid heeft geholpen.

Wanneer is ze precies wakker geworden? Waar hadden Jack en ik het over?

Toen ik Jack waarschuwde dat ze bijna wakker zou worden, hadden we het over...

Sylvie of voetbal. Dat is wat ze gehoord kan hebben.

Ik heb Autumn al gezegd dat ik het uit ga maken met Sylvie. Ik denk niet dat ik iets heb gezegd wat de echte reden heeft kunnen onthullen. Het is één ding om een relatie met Sylvie te hebben terwijl ik verliefd ben op mijn buurmeisje. Het gaat een stap te ver als ze opnieuw mijn beste vriendin wordt.

‘Ze is niet degene met wie ik mijn leven wil delen,’ zei ik uiteindelijk toen Autumn me vroeg waarom. Het was de waarheid, ook al werd er zo veel weggelaten. Ze knikte alsof ze het begreep, en het voelde alsof we allebei meer zeiden dan we deden, maar ik ben nou eenmaal een idioot.

Mijn beste vriend en vriendin zitten tweeënhalf uur lang aan weerszijden van me. Gisteravond maakten we grapjes en plaagden elkaar. Vandaag zijn we stil. Hoe dan ook voelt het goed om tijd met hen samen door te brengen. Ik hoop dat ze in de herfst, als we allemaal in Springfield zijn, ook vrienden kunnen zijn. Gewone vrienden.

Het is een domme gedachte, maar het punt blijft: ik moet mezelf en Jack ervan overtuigen dat als Autumn iemand anders leert kennen, ik er klaar voor ben om haar deze keer los te laten.

‘Hé, Finn,’ zegt Jack. ‘Kom je even mee om je voetbalschoenen uit mijn auto te halen?’ Hij maakt zich klaar om te gaan, maar mijn noppen liggen niet in zijn auto. Zijn auto is een vuilnisbak en ik laat er nooit spullen achter, zelfs geen voetbalschoenen.

‘Oké.’ Ik kijk nog even naar Autumn voor ik opsta. Ze zit in een

dekontje gewikkeld, drinkt het glas water leeg dat ik voor haar heb gepakt en neemt nog een snee geroosterd brood. Ik bedenk weer hoe oneerlijk het is dat ze zo mooi kan zijn terwijl ze een kater heeft.

Ik loop met Jack mee naar zijn auto en als hij zich naar me omdraait met die blik op zijn gezicht weet ik wat hij gaat zeggen. Ik open mijn mond.

Hij is sneller. 'Je verhaal slaat nergens op.'

Dat is niet wat ik had verwacht.

'Mijn verhaal?'

'Dat ze weet maar tegelijkertijd ook niet weet dat je verliefd op haar bent.'

'Dat is niet wat ik zei.'

'Daar komt het wel op neer. Misschien zijn jullie de twee domste personen op aarde die op de een of andere manier niet doorhebben dat jullie verliefd zijn op elkaar, maar ik denk dat ze weet dat je verliefd op haar bent en je aan het lijntje houdt om zichzelf beter te voelen.'

'Dat is niet -'

Hij werpt me een blik toe en ik stop met praten.

'Maak het morgen met Sylvie uit. Bel me daarna. Denk na over wat ik zei.'

'Prima.' Ik haal een schouder op en kijk weg.

'Zit het goed tussen ons?'

Ik kijk hem weer in de ogen. 'Ja.'

Hij knikt en vertrekt. Ik ga terug naar binnen.

Ik vraag me af of ik had moeten doen alsof ik naar boven ging en mijn denkbeeldige voetbalschoenen weglegde voordat ik bij haar op de bank kwam zitten, maar het lijkt haar niet te zijn opgevalen.

'Heb je het naar je zin gehad?' vraag ik.

Ze glimlacht zwakjes. 'Je had gelijk over dat vierde drankje en misschien ook over de vaardigheden van Jack als barman.'

‘Zeker weten dat ik gelijk had over allebei die dingen. Maar je ziet er wel weer beter uit.’

Ze ziet er geweldig uit, zoals altijd.

‘Dat brood heeft geholpen. Dank je.’ Ze glimlacht nog een keer naar me en ik word helemaal warm vanbinnen.

‘Gewoon een truckje dat ik heb geleerd.’ *Door voor Sylvie te zorgen*, maar dat zeg ik niet hardop.

‘Ik denk dat ik even naar huis ga om te douchen,’ zegt ze.

Het verbaast me en ik ben teleurgesteld. Ik voel dat ik met mijn ogen knipper.

‘Oké.’ Misschien is het maar beter. Ik moet mijn gedachten weer op een rijtje krijgen. Bedenken wat ik morgen tegen Sylvie ga zeggen.

Autumn strekt haar armen boven haar hoofd en kreunt voordat ze opstaat. Kon ik dat moment, net als zo veel andere, maar herhalen.

Ze roept ‘Doeg Finny!’ over haar schouder terwijl ze op weg gaat naar het buurhuis.

Ik wacht even en ren dan naar mijn kamer om nog een glimp van haar op te vangen voordat ze naar binnen gaat, misschien kan ik haar nog even zien als ze haar kamer in loopt, aangezien onze ramen tegenover elkaar liggen.

Niet dat ik haar in enige staat van bloetheid probeer te bespieden. Geloof me, ik heb mijn kansen gehad, en heb ze ook bijna gepakt, maar ik moest van mezelf uiteindelijk altijd de gordijnen dichtdoen als zij dat was vergeten. Maar vandaag komt ze haar kamer binnen en doet direct de gordijnen dicht. Ik laat die van mij open en strek me uit op mijn bed. Ik zou moeten nadenken over wat mijn moeder en Jack tegen me hebben gezegd over mijn relatie – mijn vriendschap – met Autumn. Ze zijn het erover eens dat ik het haar moet vertellen.

Maar het enige waar ik aan kan denken is Autumn. Hoe haar bruine ogen straalden toen we gisteren onze tent aan het bouwen

waren. Hoe ik haar zachte haar kon ruiken terwijl ze vanmorgen tegen me aan lag. Hoe ze haar rug kromde en dat geluidje maakte toen ze van de bank opstond. Hoe ze zich nu uitkleedt om te gaan douchen.

Ik denk alleen maar aan Autumn, maar niet op een manier waar ik me beter van ga voelen, nu of op de lange termijn.

3

Als ik erop terugkijk kan ik niet zeggen wanneer ik verliefd ben geworden op Autumn Rose. Iets wat ik voor haar voelde nog voordat ik kon lezen, ontwikkelde en verfijnde zich terwijl we samen opgroeiden. Als ik een moment zou moeten bepalen zou ik zeggen dat de eerste keer dat ik mezelf als ‘verliefd op Autumn’ zag in groep zeven was. Ik weet niet of een psycholoog zou geloven dat zo’n jong iemand verliefd kan zijn. Het enige wat ik weet is dat het mij is overkomen.

Ik was verliefd op haar, maar we waren pas elf, dus gewoon vrienden zijn voelde vanzelfsprekend, ook al was het in mijn hoofd echt maar tijdelijk. We praatten altijd alsof we ons hele leven zouden samenleven zoals De Moeders. Ze zou vast wel doorkrijgen dat we moesten gaan trouwen. Maar ik kreeg nooit het gevoel dat ze op die manier met mij bezig was. Ze begreep niet waarom De Moeders zeiden dat we tijdens logeerpartijtjes niet meer samen mochten slapen. Ik wel. Ze probeerde niet, wanneer onze handen elkaar toevallig raakten, het moment langer te laten duren. Ik wel.

Die eerste jaren van verliefdheid waren moeilijk, maar ik had geen idee hoeveel moeilijker het nog zou worden.

Ik leerde Jack op de eerste dag van de middelbare school kennen. Autumn en ik hadden geen enkele les samen – ik zou minder af-